

Vytržený kousek deníku Václava Čtvrtka

Jednoho temného večera roku 1974 jsem se vracel domů. Přemýšlel jsem o své nové rozepsané knížce. Její pracovní název zněl: Malá zlá kouzelnice a drak. Přišel jsem domů, odemkám dveře od bytu a co to?! Je rozsvíceno, i když jsem si zcela jistý, že jsem zhasínal. Rozhlédnu se po rozsvícené hale a jedny dveře jsou otevřené, do mé pracovny. Pomalu a hlavně potichu si vyzuji boty a vezmu si dřevěný smeták do jedné ruky a druhou rukou zavírám dveře. Nemotorně se začnu plížit do pracovny. Na mém křesle někdo sedí, pomalu jdu k němu, napřáhnu se a praštím ho smetákem. Ale postava se najednou otočí a v rychlosti světla vystřelí do smetáku bambitkou. Smeták se zlomí a já stojím naproti ozbrojeného banditovi. Trochu vám ho popíšu. První věc, které si na něm okamžitě všimnu, je zarostlá brada a nad jeho tmavě černými vlasy se tyčí velký červený klobouk. Postava na mě promluví lidským hlasem: „Václave, takhle by to opravdu nešlo. Právě čtu tvé dvě poslední knížky a ani v jedné z nich nejsem já nebo zvířata z lesa Řáholce.“ Dokážu ze sebe jenom vydat: „Kdo jsi?“ „Krucipísek, to si mě nepamatuješ? No neboj se, já ti v lese Řáholci osvěžím paměť!“ „Ale Rumcajsi“ Ano, byl to Rumcajs. „Já potřebuju dopsat svoji knížku. Co když já prostě nikam nepůjdu?“ Rumcajs se usmál. „Neměj strach, u mě v jeskyni ti dám hodně prostoru na to, abys mohl psát, a jsem si jistý, že půjdeš se mnou“ Na to se mu ve vousech začaly rojit včely. „Tak dobře, já teda s tebou půjdu, ale musím si ještě sbalit všechny potřebné věci.“ „Není důvod, věci už jsem ti dávno sbalil.“ Zděšeně jsem se zeptal: „A jaké?“ „Ále, všechno to, co jsi měl na stole.“ A už pojd', vyrazíme,“ řekl Rumcajs.

Najednou jsme se vznesli do vzduchu. Asi by mě to překvapilo, kdybych se dneska už nepotkal s Rumcajsem. Sedím vedle Rumcajse na neviditelné lavičce a pozoruji Rumcajse, jak pádluje velkým pádlem. Vzpomínám si na příběh, kdy se Rumcajs utkal s drakem a dostal od pana učitele Očička aparátka, díky kterému se mohl vznést nad zem. Velkou rychlostí se blížíme k lesu Řáholci. Zastavujeme až u velké skály, ve které má Rumcajs svou jeskyni.

„Tak vás u nás pěkně vítám,“ pozdravila mě Manka, která vypadala přesně tak, jak jsem si ji představoval. Její kulatý obličej lemovaly blondáté vlasy svázané do culíku. „Mami, kdo je ten veliký, zavalitý pán?“ ptá se Cipísek. „Ten pán je člověk, který o mně vytvořil pár krásných příběhů a teď vytvoří i dva hezké příběhy o vás. Že jo?“ vesele se ptá Rumcajs a nenápadně na mě namíří svou bambitku. „Samozřejmě,“ odpovídám zděšeně a trošku smutně. „Děkujeme, bydlet budete taky v naší jeskyni, už jsem vám tam připravila pracovní stůl a ustlala postel,“ řekla mi Manka.

Ubytoval jsem se a začal jsem psát. Ale mé myšlenky se stále vracely domů, vždyť jsem měl dnes vyzvednout ženu večer z nádraží. Přijede vlakem a já nikde, jistě bude mít strach, a tak mi pod prsty vzniká příběh o Mance, o kterou měl Rumcajs strach. Nesmím zapomenout ještě na Cipíska, který sedí před chýškou a snaží se ládovat pistoli. Mám za sebou dva příběhy. Jsem unavený, a protože Rumcajs není žádný nelida, tak na mě vesele pomrkává a neustále se ptá, jestli to už mám. A já píši a píši. Rumcajs, Manka i Cipísek sedí u mě a po poslední tečce se omlouvám, že je to teprve „nanečisto“, ale oni chtějí mé dva příběhy slyšet. A já čtu a čtu. Líbí se jim a já se mohu vrátit domů. Snad se mi to jen všechno zdálo, ale co dělají v kapse kabátu ty pokrčené papíry?